

hacer las cosas bien. Por ejemplo, en el otro tramo que usted conoce, que ya está en ejecución por parte de Ferrocarrils de la Generalitat, hemos tenido mucho diálogo con los ayuntamientos, el de Benissa, el de Altea y otros, por los viaductos que hay, el Quisi, el Mascarat... Es una zona que tenemos que avanzar en movilidad sostenible cuidando nuestro patrimonio. Por eso nos comunicaban también desde el ministerio de transportes, de transición ecológica, la complejidad que tiene actuar en esas comarcas.

Pero, es más, en esa hoja de ruta, que yo quiero presentar pronto, enseguida que tengamos algún avance con el Gobierno de España de cuándo podríamos tener esa declaración de impacto ambiental, la Generalitat está dispuesta a participar. Es más, está dispuesta a escuchar también propuestas que nos han llegado de distintas empresas para avanzar en ese proyecto.

Creo que es fundamental. Y, desde luego, no reivindicamos solo con la voz, sino también con la palabra y los hechos.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta que formula l'il·lustre diputat Ferran Martínez sobre l'impacte econòmic de l'ampliació del Port de València al conseller de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat.

El senyor Martínez Ruiz:

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller, hui li preguntem sobre l'impacte econòmic de l'ampliació del Port de València, i em conformaria amb saber quelcom encara més acotat. Quant ens costaria això?

Qualsevol esperaria que, darrere d'un megaprojecte d'aquestes dimensions, hi haguera una anàlisi en profunditat, acurada i detallada, sobre els costos i els riscos que comporta, però fa autèntica paüra observar que aquells que l'han impulsat no només no van fer prèviament l'esforç de fer aquest balanç, sinó que han tractat de portar avant l'ampliació a tota costa, sempre amb la major opacitat possible i sense el menor criteri de precaució.

Posem alguns números damunt la taula. Segons les dades sobre el projecte actual, la despesa pública en l'adaptació de les infraestructures portuàries s'estima en 651 milions d'euros, dels quals 240 ja se n'haurien executat. Però això només és una xicoteta part. Per a fer-la més digerible, l'ampliació del port s'ha presentat de manera fraccionada. Els seus patrocinadors reconeixen obertament que està necessàriament lligada a la construcció de l'accés nord, és a dir, un túnel submarí que hauria de travessar la nostra línia de costa.

I quant costa això? Ni tan sols ens ho saben dir. El que sabem per alguns experts de la Universitat de València, que

han fet càlculs a partir de la comparació amb altres obres similars, és que ens podria costar entre 400 i 2.000 milions d'euros per quilòmetre en un recorregut d'entre cinc i set quilòmetres. I a això caldria afegir el cost de l'ampliació de la V-30 i de la V-31, que també es reclama.

La factura de tot això la pagaríem entre tots els ciutadans, però hi han, a més, altres costos. Perquè, quan es plantegen aquests megaprojectes, senyor conseller, pareix que es constrüesquen sobre el no-res, com si el territori fora un llenç en blanc, com si no hi haguera un entorn mediambiental i unes persones que l'habiten. L'expansió del port ha tingut al llarg del temps un important impacte mediambiental, com vosté sap, especialment en el litoral sud, on hi han hagut platges en què la línia de costa ha retrocedit en les últimes dècades fins a setanta metres.

Qui assumix el cost d'això, senyor conseller? Qui assumix el cost d'enverinar l'aire que respiren els veïns del Grau i de Natzaret amb tones i tones de CO₂, d'òxid de nitrogen i d'òxid de sofre que generen les naus portacontenidors i els creuers?

I qui ix guanyant amb l'ampliació del port, senyor conseller? Els sindicats portuaris ja han advertit que no només no es generarà ocupació, sinó que es posen en risc 500 llocs de treball amb l'automatització de la nova terminal. Eixiran guanyant les noves exportacions valencianes? No ho sembla. El port està encara lluny de topiar amb el límit de la seua capacitat i, és més, els propis treballadors ens diuen que es pot millorar encara molt l'eficiència en el tràfic d'entrada i eixida.

L'ampliació del port, senyor conseller, té com a guanyadors bàsicament a algunes navilieres i a alguns grans constructors. En aquesta operació ha estat implicat el senyor Boluda, un dels majors empresaris de la Comunitat Valenciana, nomenat com a membre de la direcció de l'Autoritat Portuària pel Partit Popular, com a representant, a més, de la Generalitat Valenciana. El senyor Boluda té interessos en aquesta operació, en la qual cedeix les drassanes de la Unió Naval que es trobaven en desús i se li cedeixen altres terrenys per a construir oficines i un pàrquing.

Senyor conseller, a nosaltres això ens sembla, realment, escandalós. Escandalós. Estem parlant d'un conflicte d'interessos absolutament patent i evident, i vorem on acaba això.

En l'ampliació del port, senyor conseller, el negoci està on ha estat sempre, en el formigó, i està concebut per als de sempre, per a unes poques grans constructores que només saben fer negoci a costa dels contractes d'obra pública, de contractes per valor de centenars de milions d'euros en els que el que menys importa és la utilitat d'allò que s'està construint.

I el que ens sembla una burla, senyor conseller, és que tot açò se'ns vullga vendre, per part d'alguns, amb l'emboïllat de la sostenibilitat. La sostenibilitat s'ha convertit en la paraula de moda que serveix per a encobrir, pràcticament, qualsevol cosa; i això no és informació, és publicitat enganyosa per a tindre de cara a l'opinió pública.

Des dels moviments socials i veïnals de la ciutat de València, s'ha estat realitzant tota una tasca importantíssima de fiscalització, d'informació a la ciutadania i de promoció del debat públic, però eixa responsabilitat també recau en les institucions. Crec que si en alguna cosa podem estar d'acord tots els que estem ací, vosté, jo i el conjunt dels grups parlamentaris, és que es tracta d'un projecte d'un enorme calat per al futur de València.

I la nostra posició, senyor conseller, és que la forma d'abordar-lo i de resoldre'l ha de passar necessàriament per un procés ampli de deliberació pública i per una consulta democràtica a la ciutadania.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyor Martínez.

Una vegada formulada la pregunta, serà contestada per l'honorable conseller, al qual li done en este moment la paraula. Conseller...

Quan vosté vullga, conseller.

El senyor conseller de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat:

Moltes gràcies, president.

Gràcies, senyor diputat, per les seues reflexions. Jo li tinc estima i seguisc molt les seues paraules, i sempre m'agrada tindre totes les opinions possibles i llegir-les totes amb atenció, sabent que u mai té el patrimoni de la veritat.

En tot cas, és de veres que jo crec que estaria encantat, el president de l'Autoritat Portuària, en mantindre qualsevol reunió per a explicar-li tots els detalls de dalt a baix del projecte del port de València, que, com sap, no és competència directa de la Generalitat Valenciana.

En tot cas, i abans d'entrar en les seues qüestions que m'ha plantejat, m'agradaria fer una reflexió de l'òptica, des de com aborde jo el debat que hi ha al voltant del port de València, i amb una paraula que fa molta falta en la política espanyola, que és l'empatia. Molta.

Jo em fique en el lloc, que jo crec que és una de les tasques principals de qualsevol responsable públic, en el lloc de les persones; d'un transportista, per exemple, que du el seu camió i que es guanya la vida, i té el mateix dret que qualsevol de nosaltres a guanyar-se la vida, i escolta tot el que hi ha al voltant del port. Però també em fique en el lloc d'una altra persona, podem ficar un dentista mateixa, que treballa en València ciutat, que veu com el port va creixent, que veu com passen camions, que veu que n'hi ha soroll i que està preocupat també per les seues platges. Eixes dos empaties hem de tindre-les en compte. Perquè, al final, tots tenim el mateix dret a tindre una transició ecològica que siga justa, i la justícia necessita el recolzament, sobretot, per a les persones més febles.

I eixa és l'òptica que tenim. El port, és quelcom evident, i vosté, que és economista com jo, sap perfectament d'eixa importància actualment, en la situació actual. Quasi dos mil cinc-cents milions d'euros d'impacte econòmic, quasi quaranta mil famílies viuen al voltant del port. I el que és més important, el port és de veres que són grans empreses, però també és de veres que són milers de xicotetes pimes. De tots els sectors, del ceràmic i també del sector agroalimentari, que gràcies al port poden exportar les seues mercaderies.

Això no significa que el port pugua fer el que siga ni que tinga barra lliure, ni que el port siga un fi en si mateix. Molt al contrari, el port ha d'estar al servei de tots els valencians i les valencianes, i en paràmetres diferents a com s'han fet les coses amb anterioritat. No és créixer a qualsevol cost. No és créixer a qualsevol preu. N'hi han uns límits, obvis, que ara coneguem i aixina hem declarat l'emergència climàtica.

Per això, a mi sempre m'agrada establir i parlar del port del futur. Si em permet un moment, jo crec que el port del futur ha de complir tres coses, fonamentalment. La primera és un compliment estricte i transparent de tota la normativa mediambiental, tant de la Comunitat Valenciana com l'espanyola com l'europea. Fonamental, en compliment de la legalitat i transparència.

En segon lloc, compartir eixos beneficis, que un port tan competitiu com és el de València ha de compartir eixos beneficis. Ja tenim alguns avanços en eixe aspecte. Tenim els 9 milions d'euros en el parc de Desembocadura, que es va comprometre amb l'alcalde de València; tenim també el compromís de finançar una part del tramvia, que connectaria el barri de Natzaret amb la façana marítima; i també tenim 15 milions d'euros per a regenerar totes les platges del sud de València. Queda molt per fer i no és absolutament autocomplaent, però eixe és el segon paràmetre.

I el tercer, descarbonitzar. Tot evoluciona, per sort, gràcies a la innovació, i es pot descarbonitzar els ports, mirant als ports més avançats d'Europa i el Mediterrani. Com? Electrificant-los, i ahí cal agrair tota la tasca que ha fet la conselleria i el conseller Climent, que s'han preocupat perquè el port de València pugua avançar en eixa electrificació, de tal que forma que el vaixell, quan atraca, pot connectar-se a la xarxa i no ha d'estar amb els motors en marxa; apostar pel ferrocarril, diversificar com ixen els contenidors i mercaderies del port... És fonamental apostar pel ferrocarril, ja ho deia el professor Boira, el coordinador del corredor mediterrani, que n'hi ha una oportunitat per a reduir el tràfic pesat al voltant del port de València gràcies a les actuacions del corredor mediterrani; i també que els camions que entren cada volta contaminen més. Jo crec que això és fonamental.

I hem de sort tots conscients, i vosté és economista, del cost d'oportunitat d'a voltes no fer res. No s'han de fer les coses a qualsevol preu, s'han de fer bé, s'han de fer-les sent conscients i compartint totes les opinions, i anar assolint eixe marc de diàleg. I en eixe marc sempre estarem tots i crec que és el que vosté també defensa, eixa transició ecològica justa.

Eixos són els deures que des de la Generalitat volem ficar al Port de València.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, conseller.

Finalitzarem este punt, i, per tant, la sessió de hui i el ple en el seu conjunt, amb la última pregunta, que formularà l'il·lustre diputat Miguel Barrachina a l'honorable consellera d'agricultura, desenvolupament i emergència climàtica.

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor Barrachina Ros:

Muchas gracias, presidente, y buenas tardes de nuevo, señora *consellera*.

Las ganaderías de reses bravas viven una situación angustiosa. El gobierno valenciano ha conseguido vivir 15 meses sin darles un solo céntimo, mientras ellos tenían que sacrificar buena parte de su cabaña. Más de dos mil reses bravas han sido sacrificadas en la Comunidad Valenciana mientras la *conselleria* de agricultura, sectariamente, las excluía de su primera convocatoria el pasado año.

Nosotros aquí rogamos, imploramos a la *conselleria* que, emulando al resto de regiones españolas, hiciese algo por las ganaderías de reses bravas. Propusimos una cantidad de 8 millones de euros para que recuperasen la mitad de lo perdido, 16 millones de euros perdidos en la primera temporada; y ya vamos por la segunda temporada, en la que este gobierno ha conseguido escabullir su responsabilidad y dejar solos a las ganaderías de reses bravas.

Finalmente, va a haber una ayuda de ochocientos cincuenta mil euros, aproximadamente, para paliar el 10 % de las pérdidas que, gubernamentalmente, se les han impuesto al sector, que no ha podido celebrar sus eventos. La última vez que pregunté se me dijo que las ayudas serían inminentes. Confío que así sea, pero al sector le gustaría, para dejar de sacrificar a su ganado, tener una respuesta más concreta, quince meses después de que la pandemia se iniciase.

Y quiero felicitar al sector de las ganaderías por haber resistido estoicamente todo este tiempo. No es, indudablemente, mérito de la presión parlamentaria, ni de mi grupo, ni del resto, sino del sector haber conseguido que la *conselleria*, quince meses después, rectifique.

Recuerdo aquel manifiesto de la asociación de ganaderías de reses bravas, cuando decía: «Hoy nos manifestamos –usted no salió–, hoy nos manifestamos frente a nuestra *conselleria*, casa de agricultores y ganaderos, nos manifestamos por nuestra dignidad, por la dignidad de nuestras familias. Dignidad que nos han arrebatado excluyéndonos arbitrariamente por ideología política».

Ahora que finalmente, y después de tanto esfuerzo, parece que va a haber una ayuda mínima, yo vuelvo a pedirle a la *conselleria* que urja los servicios para que se atienda cuanto antes. No llegaremos con ochocientos cincuenta mil euros a los cuatro millones y medio de euros que ha puesto la Comunidad Autónoma de Madrid, con mucho menos arraigo de *bous al carrer*, pero, claro, también es verdad que la

Comunidad Autónoma de Madrid está presidida por Isabel Díaz Ayuso y aquí nos dirige Ximo Puig.

Gracias, señora *consellera*. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada formulada la pregunta, contestarà la consellera. Quan vosté vullga, consellera.

La senyora consellera d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica:

Gràcies, president.

Senyor Barrachina. Vosté sap que la Comunitat Valenciana és qui més ajudes al sector ramader ha donat de tota Espanya. De tota Espanya.

Perquè vosté parla de quatre milions d'euros de Madrid al sector dels bous de lídia, però i l'oví? I el caprí? I el conill? I l'equí? I les gallines? Això no? Això no són ramaders? Ramaders amb tanta dignitat, amb tanta dignitat, que han suportat una situació, acompanyats en el govern, que més ajudes ha donat en la història i més ajudes a la ramaderia ha donat de tota Espanya. (*Aplaudiments*)

I, per tant, faça vosté el favor, faça vosté el favor, de no excloure molts ramaders i ramaderes perquè vullguen vostés fer un missatge fals i distorsionat. Tant és així que diu «medidas gubernamentales que les han impedido...» Igual que a tots. Però no per «medidas gubernamentales», sinó per una pandèmia sanitària. Ja faria falta que tingueren vostés una miqueta de vergonya de no posar a este sector com a un sector afectat per les restriccions d'una manera ideològica, parcial, sectària o individual, quan tota la societat, totes les activitats econòmiques, i socials també, individuals i col·lectives, s'han vist afectades per una pandèmia on s'havien de rescatar vides.

I potser vosté pensa que celebrar un esdeveniment taurí es quedava fora de les restriccions, amb concentració de centenars de persones, i que podria ser, doncs bé, quelcom, una esfera on la COVID no s'introduïra i poguera portar-se la vida de valencians i valencianes.

Mire, vosté sap, a més, que este govern està fent el decret d'ajudes. Però, quan vosté diu que «han sido olvidados» i tal, jo li vaig recordar una cosa ja fa molts mesos. Que sols la Diputació de Castelló i de València havien arbitrat més de 280.000 euros per a este sector de bous braus. ¿La Diputación de Alicante *pa* cuándo?

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, consellera.

Acabarà de formular la pregunta l'il·lustre diputat.